

Ib Christensen (DR):

De økonomiske udsigter med 160.000 arbejdsløse indtil 1980, med fortsat inflation på 9 pct. årlig, med et betalingsbalanceunderskud for indeværende år på 11½ mia kr. dokumenterer jo indkomstpolitikens fallit. Det er blevet sagt med rene ord i det økonomiske råds formandskabs rapport og er nu også erkendt af regeringens økonomiske sekretariat og så at sige altså også af regeringen selv. Det økonomiske råds formandskab konstaterer, at Danmark befinder sig i den værste krise siden anden verdenskrig. Faren for at blive sat under udenlandsk administration er iøjnespringende, siger man også, og det kan allerede nu konstateres, at der er en tendens til skærpede betingelser for dansk låntagning.

Hvad det vil sige at være sat under udenlandsk administration, fremgår af de retningslinier, som De europæiske Fællesskabers Ministerråd har afstukket for den økonomiske politik i 1977, hvor man på side 2 siger:

»Fællesskabet bør især sørge for, at Italien, Irland og Det forenede Kongerige nedbringer deres årlige inflation til under 15 pct. i andet halvår af 1977«.

Det er en håndfast tilkendegivelse af, at Italien, Irland og Storbritannien altså er sat under EFs administration, og det er jo det, vi kan risikere at blive i endnu højere grad, end tilfældet allerede er siden 1. januar 1973.

Når både det økonomiske råds formandskab og regeringen selv er klar over situationens alvor, så er der jo ikke mange undskyldninger for ikke så hurtigt som muligt at komme med omfattende og tilpas stærke foranstaltninger til at rette op på krisen. Men det er selvfølgelig vigtigere at vente, hvis det er betingelsen for, at de foranstaltninger, man når frem til, er fornuftige.

Det, vi kan konstatere, er, at indkomstpolitikken har spillet fallit. Der er ikke, som også konstateret af de såkaldte vismænd i deres rapport, nogen psykologisk baggrund for en indkomstpolitik, der alene retter sig mod lønindkomsterne, og det gør regeringens indkomstpolitik jo. Der er ikke tale om, at erhvervslivets indkomster i øvrigt kommer under det, endsige kapitalgevinster på jord og fast ejendom. Der til kommer, at indkomstpolitikken selv i bedste fald kun kan være supplement til en lang række andre økonomisk-politiske foranstaltning-

ger og kun kan være en midlertidig foreteelse. At der derudover, som det er sket her i landet, sker faktisk tilbagevendende overgreb mod arbejdsmarkedets organisationers forhandlingsrettigheder og aktionsfrihed og aftalefrihed, er en anden dybt alvorlig side af sagen og er medvirkende til at skabe mistillid til indkomstpolitikken.

Det er derfor, det forekommer os ret så forbløffende, at også det økonomiske råds formandskab, ligesom en del andre økonomer, klynger sig til denne indkomstpolitik som en patentløsning. Man påpeger, at der sker en omfordeling af værdierne gennem inflationen, f.eks. dette, at den gruppe, der lider mest derunder, er de 55 pct. af arbejderhusstandene, der ikke besidder fast ejendom. Navnlig påpeger man, at de, der har fast ejendom i ringe grad eller ikke, lider allermost under inflationsudviklingen. Fra tidligere økonomiske rapporter ved vi, at de eneste, der i virkeligheden har fordel af inflationen, er dem, der i stort omfang besidder jord og fast ejendom og har deres hovedindkomst deraf, mens alle andre taber derved.

Det får så økonomerne til at ræsonnere omvendt. De siger: ja men så må vi føre indkomstpolitik, for så kan vi stoppe løn- og prisudviklingen og derved bremse op for inflationsudviklingen i jord og fast ejendom. Men kendsgerningen er, som det også fremgår af rapporten, at der fra 1960 til 1975 var en 30 pct. større disponibel realindkomst for ejere end for lejere med i øvrigt samme indkomstforhold og at stigningen i kontantværdien af enfamilieshuse var 9 pct. årlig, mens stigningen i forbrugerpriserne kun var 6 pct. årlig.

Det er derfor i og for sig forbløffende, at man ikke i denne rapport, som jo ikke har til opgave at varetage gustne politiske hensyn, men at komme med nogle fornuftige og rigtige løsninger på problemerne, drager de i og for sig iøjnespringende konsekvenser af det synspunkt, som også findes i rapporten. Hvis man vil mindske konkurrencen fra hjemmemarkedsområderne, herunder ejerlejlighedsspekulation og i øvrigt placering i jord og fast ejendom, så må man i stedet mindske indtjeningen ved disse aktiviteter, således at man ad den vej kan lede kapitalen over til arbejdspladsskabende investeringer i erhvervslivet til gavn for eksporten. Det må være konsekvensen.

Nu ser jeg, at den såkaldte overvismand, hr.